

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 01, 2018

Nummer 1, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:5868](#) 21-12-2017
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11095](#) 14-12-2017
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11086](#) 12-12-2017
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11092](#) 12-12-2017
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:10856](#) 05-12-2017
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3684](#) 22-11-2017
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3601](#) 15-11-2017
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3780](#) 11-10-2017
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3788](#) 11-10-2017
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8304](#) 21-09-2017

Rechtbank

- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:4671](#) 23-11-2017
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6847](#) 15-11-2017

Uitspraken zonder ECLI

- [Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 24-10-2017

Achim t. Roemenië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Artikel 1:160 BW. Man brengt beschikking ontkenning vaderschap en standpunt bijzondere curator in het geding waaruit blijkt dat vrouw gaat samenwonen met de biologische vader. Vrouw ontkent de samenwoning, maar laat het daarbij. Zij geeft onvoldoende inzicht in haar financiële situatie. Hof neemt samenleven als waren zij gehuwd aan, omdat de vrouw dat onvoldoende heeft betwist.

De meest verstrekkende stelling van de man houdt in dat de vrouw inmiddels samenwoont met haar nieuwe partner als waren zij gehuwd, zodat de man niet meer onderhoudsplichtig is. De man heeft daartoe in het geding gebracht de tussen partijen gegeven beschikking van de Rechtbank Limburg van 7 november 2017. Deze heeft betrekking op de ontkenning van het vaderschap van de man over het kindje dat de vrouw samen met haar nieuwe partner heeft gekregen. Deze beschikking vermeldt onder meer, en voor zover relevant, het volgende:

‘2.1. Het standpunt van de bijzondere curator

(...) Bovendien heb ik uit mijn gesprek met verzoekster kunnen opmaken dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven tussen [de minderjarige] en haar biologische vader. Verzoekster wil niet de naam van deze man in deze procedure noemen, maar geeft aan met hem te gaan samenwonen (...).’

Het voorgaande vormt naar het oordeel van het hof voldoende onderbouwing voor de stelling van de man dat de vrouw met haar nieuwe partner samenwoont als waren zij gehuwd. Het ligt dan op de weg van de vrouw om de stelling van de man gemotiveerd te weerspreken. De vrouw heeft echter volstaan met een blote ontkenning van de gestelde samenwoning en heeft het hof bovendien nauwelijks geïnformeerd over haar persoonlijke en financiële situatie. Zij noemt niet de naam van de vader van haar jongste kind en geeft geen enkele informatie over zijn woonplaats en leefomstandigheden, terwijl zij evenmin prijsgeeft waar zij inmiddels zelf woont.

Uit de stukken blijkt dat aan de vrouw een bijstandsuitkering voor een alleenstaande ter hoogte van € 977,15 per maand is toegekend. Het hof stelt echter vast dat de vrouw de

betreffende specificaties slechts tot 22 juni 2017 in het geding heeft gebracht, terwijl zij middels het overleggen van bankafschriften wel zeer recente – zij het onvoldoende toegelichte – informatie (tot en met 27 oktober 2017) heeft verstrekt over haar uitgaven. Het had op de weg van de vrouw gelegen om ook haar inkomsten tot een zo recent mogelijke datum inzichtelijk te maken en om voorts ook aanvullende inlichtingen te verstrekken welke anderszins het nodige licht werpen op haar woon- en leefomstandigheden.

Ook van de mogelijkheid om ter zitting gemotiveerd in te gaan op de stellingen van de man, heeft de vrouw geen gebruik gemaakt. De advocaat van de vrouw heeft geen verklaring kunnen geven voor haar afwezigheid, behoudens de mededeling dat de vrouw zich *'last minute'* bij haar had afgemeld om de zitting bij te wonen. De vrouw kon derhalve ook niet de vragen van het hof over het al dan niet samenwonen zoals bedoeld in artikel 1:160 BW, beantwoorden. Haar advocaat bleek over onvoldoende feitelijke informatie te (kunnen) beschikken, zodat zij evenmin in staat was om die vragen van het hof te beantwoorden.

Op grond van al het voorgaande, in onderling verband bezien, is het hof van oordeel dat de genoegzaam onderbouwde stelling van de man dat de vrouw met haar nieuwe partner samenwoont zoals bedoeld in artikel 1:160 BW, volstrekt onvoldoende gemotiveerd door de vrouw is betwist, zodat de door de man gestelde samenwoning daarmee reeds is komen vast te staan. Het hof wijst het verzoek van de vrouw tot vaststelling van partneralimentatie te haren behoeve af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:5868

Zaaknummer: 200.205.020_01

RECHTSPRAAK

Bewind en mentorschap. De gemeente is geen belanghebbende bij een verzoek tot een beschermingsmaatregel voor een meerderjarige. Instelling die zorg en begeleiding biedt, is bevoegd het verzoek te doen, ook al is de CIZ-indicatie met terugwerkende kracht ingetrokken. Het gaat erom dat de instelling feitelijk zorg en begeleiding verleent.

De kantonrechter heeft het verzoek om ondercuratelestelling van de instelling die betrokkene begeleiding en zorg verleent, afgewezen en in plaats daarvan een bewind over alle goederen van betrokkene en een mentorschap ingesteld. Betrokkene is in hoger beroep gekomen. Als belanghebbende is onder andere de gemeente verschenen.

Het hof overweegt dat de gemeente, als zijnde in eerste aanleg in de procedure verschenen belanghebbende, door het hof is opgeroepen voor de zitting. Het hof is echter van oordeel dat, gelet op artikel 798 lid 1 en 2 Rv, de gemeente geen belanghebbende is nu het inleidend verzoekschrift niet door de gemeente is ingediend en het geschil in hoger beroep geen rechtstreekse betrekking heeft op de rechten en verplichtingen van de gemeente.

Verzoekster stelt in hoger beroep dat de instelling die haar zorg en begeleiding verleent, niet bevoegd is om een verzoek als hier aan de orde te doen, aangezien er geen geldige CIZ-indicatie meer is, op grond waarvan de zorg en begeleiding wordt verleend. De CIZ-indicatie was er ten tijde van de indiening van het verzoekschrift wel, maar is er nu niet meer. Deze is met terugwerkende kracht ingetrokken. Het hof oordeelt dat dit aan de feitelijke situatie van zorgverlening niets verandert. Bovendien is het hof van oordeel dat de indiening van het verzoekschrift door de instelling in overeenstemming met de bedoeling van de wet, in het bijzonder artikel 1:379 lid 2 BW, is. Betrokkene heeft geen familie en ontvangt al geruime tijd hulp van de instelling dan wel haar rechtsvoorgangers. Uit de wetsgeschiedenis (*Kamerstukken II 2011/12, 33054, 3*) blijkt dat de achterliggende gedachte van het geven van de bevoegdheid tot het verzoeken van maatregelen als curatele, bewind en mentorschap, aan instellingen waar de betrokkene wordt verzorgd, is dat dergelijke instellingen, bij afwezigheid of niet optreden van een partner of familieleden, in ieder geval wel omgang en contact hebben met de betrokkene en daarom in staat worden geacht in te kunnen schatten of de betrokkene

een curator, bewindvoerder of mentor nodig heeft.

Inhoudelijk deelt het hof het oordeel van de kantonrechter en het bekrachtigt dan ook de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11095

Zaaknummer: 200.215.952/01

RECHTSPRAAK

Schorsing van de partner- en kinderalimentatie, omdat beide zijn gebaseerd op feitelijke en juridische misslagen. Het hof overweegt ten overvloede dat het hof het gedrag van de gemeente waarbij beide partijen tot een alimentatieprocedure werden gedwongen waarin de maximale alimentatie moest worden gevraagd, maatschappelijk ongewenst acht.

Zowel de goederen van de man als die van de vrouw staan onder bewind. De bewindvoerders hebben toestemming gegeven tot het voeren van de procedure in hoger beroep, inclusief de schorsingsprocedure. In eerste aanleg is bepaald dat de man voor twee kinderen in totaal bijna € 200 per maand moet betalen en voor de vrouw € 350 per maand.

Het hof schorst de bestreden beschikking voor zover deze de kinder- en partneralimentatie betreft, omdat de beschikking feitelijk en juridisch misslagen bevat. Zo is de man niet ten aanzien van twee, maar ten aanzien één kind onderhoudsplichtig. Van de ander is de man juridisch noch biologisch de vader. Er is geen rekening gehouden met de aanzienlijke schuldenlast en het beslag op het inkomen van de man. De ingangsdatum van de partneralimentatie is bovendien gezet op een moment voorafgaande aan de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand.

Ter zitting is gebleken dat de man en de vrouw het eens zijn dat – mede gelet op voornoemde onjuistheden – de kinder- en partneralimentatie bij de bestreden beschikking op een onjuist bedrag zijn vastgesteld. De man en de vrouw willen beiden dat de kinder- en partneralimentatie aan de hand van de juiste wettelijke maatstaven wordt vastgesteld. Daarbij wenst het hof het volgende op te merken. Partijen hebben aangegeven dat zij – mede gelet op hun aanzienlijke schuldenlast en het feit dat zij gezien hun gezamenlijke verantwoordelijkheid als ouders voor de kinderen, hun onderlinge verstandhouding goed willen houden – graag in onderling overleg overeenstemming hadden willen bereiken over de kinder- en partneralimentatie. Zij hebben echter, zo hebben partijen verklaard, van de gemeente niet de vrijheid gekregen om zelf tot overeenstemming te komen en zij waren gehouden om een verzoek tot vaststelling van kinder- en partneralimentatie in te dienen,

respectievelijk verweer hiertegen te voeren, waarbij beide partijen – kennelijk zonder enige toets van de gemeente op de haalbaarheid ervan – het maximale moesten vragen. Hierdoor is, zo is ter zitting gebleken, de verstandhouding tussen partijen ernstig verslechterd en zijn zij verder van elkaar af komen te staan dan voor deze procedure. Het hof acht het gevolg van deze kennelijk door de gemeente aan partijen opgelegde verplichting, mede gezien de belangen van de kinderen op een ongestoorde relatie tussen hun ouders, en de overigens daarmee gepaard gaande kosten, maatschappelijk gezien ongewenst. Het hof hoopt dat de periode tot de behandeling van de hoofdzaak door partijen benut kan worden om in onderling overleg tot afspraken te komen, welke afspraken de instemming van de gemeente kunnen hebben.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11092

Zaaknummer: 200.226.280/02

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie op nihil gesteld wegens uithuisplaatsing van beide bij de vrouw verblijvende kinderen. Partneralimentatie was in 2013 gematigd wegens grievend gedrag van de vrouw. Geen reden om nu de matiging in tijd te beperken, maar ook geen reden om nu nog verder te matigen of te limiteren.

Kinderalimentatie

Het gaat om de kinderalimentatie tot 1 januari 2016. De beide kinderen van partijen die hoofdverblijf hadden bij de vrouw, zijn op 30 maart 2015 uit huis geplaatst. De vrouw heeft in 2015 niet meer dan € 50 ouderbijdrage betaald. In het licht hiervan wordt de kinderalimentatie voor de periode 30 maart 2015–1 januari 2016 op nihil gesteld.

Partneralimentatie

De rechtbank had bij beschikking van 16 oktober 2013 onherroepelijk geoordeeld dat sprake is geweest van grievend gedrag van de vrouw jegens de man. Reden waarom de onderhoudsverplichting van de man jegens de vrouw toen is gematigd tot de helft van zijn beschikbare draagkrachtruimte.

De vrouw verzoekt de matiging in tijd te beperken tot 1 januari 2016. Het hof ziet daartoe geen reden. Daarbij acht het hof van belang dat de vrouw destijds geen hoger beroep heeft ingesteld tegen de beschikking van 16 oktober 2013 en zij geen, althans onvoldoende omstandigheden heeft aangevoerd om op grond van artikel 1:401 BW op dit punt een wijziging van de eerdere beschikking te rechtvaardigen.

Evenals de rechtbank in de bestreden beschikking ziet het hof, anders dan de man, evenmin reden de onderhoudsverplichting verder (dan de helft van de draagkrachtruimte van de man) te matigen in verband met grievend gedrag van de vrouw of in tijd te limiteren in verband met dit grievende gedrag. Het door de man aangevoerde is daartoe onvoldoende. Gesteld noch gebleken is dat sinds 16 oktober 2013 sprake is van nieuw, verdergaand, grievend gedrag van de vrouw richting de man. Aan de vrouw kan niet worden tegengeworpen dat zij de laatste

jaren veelvuldig gebruik heeft gemaakt van haar recht om op te komen tegen beslissingen over de kinderen waar zij het niet mee eens is (o.a. ondertoezichtstelling, uithuisplaatsing, beëindiging gezag en omgangsregeling). Dat de man als gevolg daarvan ook steeds in die procedures (als belanghebbende) is betrokken, maakt dat niet anders. Dat de vrouw ter motivering van haar standpunt in die procedures zich niet altijd positief heeft uitgelaten over de man is onvoldoende om van grievend gedrag te kunnen spreken. Hof bekrachtigt de bestreden beschikking wat de partneralimentatie betreft.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11086

Zaaknummer: 200.209.605/01 en 200.209.622/01

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning door bijzondere curator namens minderjarige en vervangende toestemming tot erkenning. De moeder gaat in hoger beroep en stelt dat namens de minderjarige, geboren in 2008, de bijzondere curator geen verzoek tot vernietiging van de erkenning kan doen. Hof meent van wel op grond van HR 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AJ3261.

De rechtbank heeft de erkenning van het kind, gedaan in januari 2016, vernietigd en de biologische vader vervangende toestemming tot erkenning gegeven. De moeder is in hoger beroep gekomen van deze beschikking.

De moeder stelt dat de bijzondere curator, die op grond van artikel 1:212 BW is aangewezen in deze zaken, niet namens de minderjarige het verzoek tot vernietiging van de erkenning had kunnen doen, omdat deze beslissing bij de minderjarige zelf thuishoort. In ieder geval had onderzocht moeten worden of de minderjarige in staat was zich hier een weloverwogen oordeel over te vormen dan wel had gewacht moeten worden totdat hij daartoe in staat zou zijn. Daartoe verwijst de moeder naar Hoge Raad 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AJ3261.

De bijzondere curator stelt dat zij bevoegd was het verzoek tot vernietiging van de erkenning te doen. Volgens de bijzondere curator legt de moeder de genoemde uitspraak van de Hoge Raad verkeerd uit.

Het hof is van oordeel dat de bijzondere curator het verzoek namens de minderjarige kan doen, ook zonder dat de minderjarige op de hoogte was van het feit dat hij erkend was door de nieuwe partner van de moeder. In de eerdergenoemde uitspraak van de Hoge Raad is beslist dat de bijzondere curator namens een nog zeer jeugdig kind een verzoek tot ontkenning van het vaderschap kan indienen. Daarbij toetst de bijzondere curator zelfstandig of het belang van het kind is gediend bij een dergelijk verzoek en met de mogelijkheid dat het vervolgens door de biologische vader kan worden erkend, terwijl voor de gegrondverklaring van de ontkenning ook een beslissing van de rechter is vereist, die eveneens het belang van het kind centraal dient te stellen. De bijzondere curator heeft, naar het oordeel van het hof, deze

belangenafweging gemaakt. Dit blijkt uit het advies van de bijzondere curator van 3 oktober 2016. Het hof is van oordeel dat de bijzondere curator de belangen van de minderjarige in dezen zorgvuldig heeft gewogen en volgt de bijzondere curator dan ook in haar belangenafweging en maakt die na eigen onderzoek tot de zijne. Dit betekent dat het verzoek tot vernietiging van de erkenning van de minderjarige door de nieuwe partner van de moeder dient te worden toegewezen. In het algemeen dient de biologische band met de man immers te prevaleren boven de feitelijke sociale band (*family life*) met de nieuwe partner, terwijl ook duidelijk is dat de minderjarige de man als zijn biologische vader beschouwt. Daarnaast is niet gebleken dat de minderjarige alsdan wordt belemmerd in zijn ontwikkeling. Het hof volgt de vrouw niet in haar stelling dat bij de belangenafweging de feitelijke opvoedsituatie dient te prevaleren en dat bij de vernietiging van de erkenning door de nieuwe partner de ongestoorde verhouding in het gedrang komt. Het gezin is een samengesteld gezin en [belanghebbende] speelt als stiefvader, net als de man als biologische vader een belangrijke rol in het leven van de minderjarige. Het is voor de identiteitsontwikkeling van de minderjarige van belang dat de betrokken volwassenen om hem heen op een open en duidelijke wijze omgaan met het feit dat de minderjarige in een samengesteld gezin opgroeit en dat zij hem helderheid (blijven) geven over zijn familiebanden. De omstandigheid dat de bijzondere curator niet met de minderjarige heeft gesproken over de erkenning rechtvaardigt geen ander oordeel nu het hof een gesprek daarover met hem – gelet op zijn leeftijd – te bezwarend acht.

Het hof bekrachtigt ook de beschikking van de rechtbank inzake de vervangende toestemming tot erkenning.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:10856

Zaaknummer: 200.215.550/01

RECHTSPRAAK

De vrouw verzoekt verhoging van de partneralimentatie, nu onder meer de man niet meer voor de 21-jarige dochter betaalt. De man verzoekt om nihilstelling. De rechtbank oordeelt dat de behoefte van de vrouw zeven jaar na de scheiding is verbleekt en dat bovendien de vrouw, die thans ongeveer 55 is en na een hernia rugklachten heeft, zich onvoldoende heeft ingespannen om in eigen levensonderhoud te gaan voorzien. De rechtbank stelt de alimentatie vast op de helft van wat de man placht te betalen.

De rechtbank gaat ervan uit dat de behoefte van de vrouw is verbleekt, ruim zeven jaar na de scheiding. De lotsverbondenheid is afgenomen en van de onderhoudsgerechtigde mag worden verwacht dat zij zich zal inspannen om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. De behoefte van de vrouw wordt vastgesteld op hetgeen destijds aan alimentatie is vastgesteld, ook al was toen de behoefte hoger, maar heeft de vrouw met het vastgestelde bedrag genoeg genomen.

De rechtbank stelt vast dat de vrouw de kunstacademie in Enschede heeft afgerond. De rechtbank gaat na in hoeverre de vrouw er alles aan heeft gedaan om tot financiële zelfstandigheid te geraken. Naar het oordeel van de rechtbank is de vrouw, gelet op de gemotiveerde betwisting van de man, daarin niet geslaagd. De vrouw heeft medische informatie van de huisarts in het geding gebracht dat zij degeneratieve en repeterende rugklachten heeft en tegen een burn-out aan zit. De rechtbank is van oordeel dat de vrouw met de door haar ingediende stukken onvoldoende heeft gemotiveerd dat zij fysiek en/of psychisch niet in staat was dan wel nog steeds is om werkzaamheden te verrichten al dan niet anders dan zij in het verleden deed. Ter zitting heeft de vrouw verklaard dat zij enige jaren voor haar dementerende moeder heeft gezorgd. Kennelijk was zij daartoe psychisch en fysiek in staat, zo overweegt de rechtbank.

De vrouw heeft enige jaren een pgb ontvangen in verband met de zorg voor haar moeder, maar heeft daarvan in 2016 afgezien. De vrouw heeft geen kopieën van sollicitaties dan wel

gevolgde opleidingen of cursussen ingediend. De rechtbank oordeelt dat de vrouw in de afgelopen jaren keuzes heeft gemaakt die gevolgen hebben gehad voor haar financiële situatie en mogelijkheden. De vrouw had zich moeten realiseren dat zij gehouden was om, daar waar mogelijk, inkomsten te verwerven teneinde in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

Aan de vrouw wordt een fictieve verdien capaciteit toegerekend van de helft van haar verbleekte behoefte, te weten € 797 per maand. De rechtbank gaat voorbij aan het verzoek van de vrouw haar een termijn te verlenen die haar in staat zal stellen een alternatief inkomen te verwerven.

De rechtbank stelt de alimentatie met ingang van de datum van het verzoekschrift lager vast, maar oordeelt dat de vrouw niet hoeft terug te betalen hetgeen te veel is betaald.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:4671

Zaaknummer: C/o8/203548 / FA RK 17-1423

RECHTSPRAAK

Verzoek tot herstel in het gezag door de vader. Deze was eerder ontzet van het gezag in verband met seksueel misbruik van een van de kinderen. Twee voorwaarden voor herstel: dat moet in het belang van de minderjarige zijn en de ouder is duurzaam in staat de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen. Verzoek afgewezen.

De vader is in hoger beroep gekomen van de beschikking waarbij zijn verzoek om te worden hersteld in het ouderlijk gezag over zijn drie kinderen is afgewezen. Ook in hoger beroep wordt zijn verzoek afgewezen. Het hof heeft overwogen dat op grond van artikel 1:277 lid 1 BW de ouder wiens gezag is beëindigd op zijn verzoek in het gezag kan worden hersteld indien aan twee voorwaarden wordt voldaan: het herstel in het gezag is in het belang van de minderjarige en de ouder is duurzaam in staat de verantwoordelijkheid voor de verzorging en de opvoeding van de minderjarige, als bedoeld in 1:247 lid 2 BW te dragen. Het hof is van oordeel dat aan beide voorwaarden niet is voldaan.

Niet is komen vast te staan dat herstel van het gezag in het belang van de kinderen is. Het hof overweegt hiertoe dat er veel is gebeurd in het leven van de minderjarigen, zoals de gebeurtenissen met betrekking tot een van de kinderen (seksueel misbruik) die aanleiding hebben gegeven tot de langdurige detentie van de vader, de detentie zelf, de terugkeer van de vader in het gezin en het verblijf – en de bepaling van het verdere perspectief van dit kind – buiten het gezin. De situatie was en is voor de minderjarigen ingewikkeld. Structuur, duidelijkheid en veiligheid zijn daarom van groot belang om de schade aan de ontwikkeling van de minderjarigen te kunnen beperken. Elk gezinslid heeft, afzonderlijk van elkaar, de afgelopen jaren een weg moeten vinden om alle gebeurtenissen te proberen te verwerken. Nog steeds moeten de gezinsleden leren om te gaan met de gevolgen daarvan. Het hof is van oordeel dat er op dit moment nog buitengewoon veel zorgen met betrekking tot de gezinssituatie bestaan. Weliswaar hebben de beide ouders naar voren gebracht dat zij veel stappen hebben gezet en hun best doen om de schade voor hun kinderen zo veel als mogelijk te beperken, maar het is het hof niet gebleken dat de minderjarigen daadwerkelijk belang

hebben bij het herstellen van de vader in het ouderlijk gezag.

Het hof is verder van oordeel dat de situatie op dit moment nog te gespannen is en de positieve ontwikkelingen nog kwetsbaar lijken. Er kan daarom niet worden geoordeeld dat de vader duurzaam, dus ook op de langere termijn, in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en de opvoeding van de minderjarigen te dragen. Zo hebben alle gezinsleden op dit moment binnen het kader van de ondertoezichtstelling nog passende hulpverlening nodig om hen te begeleiden en te sturen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3684

Zaaknummer: 200.204.528/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Terugbetaling van te veel ontvangen zorg- en huurtoeslag maakt geen deel uit van de behoefte van de vrouw. Vrouw moet in staat worden geacht op afzienbare termijn zodanig inkomen te verwerven dat zij geheel in eigen behoefte kan voorzien. Het hof stelt de partneralimentatie op nihil per 1 juli 2018.

In hoger beroep is in geschil de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie. Met betrekking tot de behoefte van de vrouw staat uit de door de man overgelegde behoeftelijst de door de vrouw ontvangen zorg- en huurtoeslag ter discussie. Het hof overweegt dat deze post ziet op te veel betaalde toeslagen die hun grondslag vinden in de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen en die door de vrouw dienen te worden terugbetaald. Uit rechtspraak van de Hoge Raad blijkt dat in een dergelijk geval sprake is van een overheidsbijdrage van aanvullende aard, waarvan het karakter met zich brengt dat die bijdrage buiten beschouwing moet worden gelaten bij het vaststellen van de behoefte van de alimentatiegerechtigde aan een uitkering tot levensonderhoud op de voet van artikel 1:157 BW (HR 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1273). Het hof heeft daarom geen rekening gehouden met deze post bij het vaststellen van de behoefte van de vrouw.

Het hof is van oordeel dat de vrouw op afzienbare termijn in staat moet worden geacht om een dusdanig inkomen te verwerven dat zij daarmee volledig in haar eigen behoefte kan voorzien, hetgeen leidt tot nihilstelling van de partneralimentatie. Het hof acht het redelijk de ingangsdatum van de nihilstelling te bepalen op 1 juli 2018, zodat de vrouw voldoende tijd heeft om haar werkzaamheden uit te breiden. Aan dit oordeel heeft het hof ten grondslag gelegd dat de vrouw in hoger beroep op geen enkele wijze haar actuele medische situatie heeft aangetoond, waardoor het hof hierin geen inzicht heeft gekregen en er derhalve van uitgaat dat de vrouw inmiddels volledig is hersteld. De door de vrouw overgelegde verklaring van de bedrijfsarts, waarin staat dat de prognose naar volledig herstel enkele maanden is, dateert namelijk van 11 juli 2016. Voorts was de zoon van partijen al ten tijde van de echtscheiding meerderjarig, waardoor de vrouw niet meer de dagelijkse zorg voor hem heeft. Daarnaast is het hof van oordeel dat er, mede gelet op de werkervaring van de vrouw, thans voldoende werkgelegenheid voor de vrouw is om meer te kunnen werken. Dit geldt temeer nu de vrouw

haar werkzaamheden slechts met een halve dag per week dient uit te breiden om in haar eigen behoefte te kunnen voorzien.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3601

Zaaknummer: 200.208.113/01

RECHTSPRAAK

Keuze geslachtsnaam kinderen. Kind 1 is voor het huwelijk geboren en erkend door de man; de ouders hebben er bewust voor gekozen dit kind (nog) niet de naam van de vader te geven. Kind 2 is na het huwelijk, dat in het Verenigd Koninkrijk is gesloten, geboren in Nederland. Kind 2 heeft de geslachtsnaam van de vader gekregen. Partijen willen dat kind 1 de geslachtsnaam van de vader krijgt. De moeder is Nederlandse, de vader Brit. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert en wil dat kind 2 ook de naam van de moeder krijgt. De rechtbank vernietigt het besluit op bezwaar en bepaalt dat de ouders voor kind 1 alsnog naamskeuze voor de naam van de vader kunnen doen.

Verzoekers vinden het heel belangrijk dat alle kinderen (die een dubbele nationaliteit hebben: Engels en Nederlands) de geslachtsnaam van de man krijgen. In dit geval is Nederlands recht van toepassing (artikel 10:20 BW).

De rechtbank oordeelt als volgt. De gemeente heeft kunnen weigeren om de gevraagde wijziging van de geslachtsnaam van kind 1 te registreren. Er is ook geen sprake van onjuiste of onvolledige voorlichting door de gemeente van verzoekers. Partijen hadden voorafgaand aan hun huwelijk zelf meer onderzoek kunnen doen naar de gevolgen van een huwelijk buiten Nederland. Zeker nu de geslachtsnaam voor hen zo belangrijk is.

Dit is in dit geval echter een onredelijke uitkomst. Het moest voor verzoekers mogelijk zijn om te trouwen waar zij wilden en ook de geslachtsnaam aan hun kinderen te geven die zij wensten en er daarmee voor te zorgen dat alle gezinsleden dezelfde achternaam zouden dragen. Door het verschil in regels naar Nederlands en Brits recht en het kennelijk ontbreken van een regeling tussen deze landen die een oplossing biedt die recht doet aan de vrijheid van partijen op het gebied van naamskeuze en keuze van trouwlocatie, worden de rechten van verzoekers – voortvloeiend uit artikel 8 EVRM – op dit punt op ontoelaatbare wijze ingeperkt. Het openbaar c.q. algemeen belang, namelijk het scheppen van waarborgen rond

naamswijziging, rechtvaardigt deze inperking in dit geval niet, nu volgens de gemeente deze situatie uniek is en dus niet te verwachten is dat het honoreren van het verzoek leidt tot (veel) meer soortgelijke verzoeken. De officier van justitie heeft voorts aangegeven dat het Openbaar Ministerie geen bezwaar heeft tegen wijziging van de geslachtsnaam van kind 1 en ook overigens is niet van bezwaren daartegen gebleken. Daarom vernietigt de rechtbank de beslissing op bezwaar en biedt verzoekers alsnog de gelegenheid de door hen gewilde naamskeuze voor kind 1 te doen en de gemeente op grond van artikel 1:24 BW te gelasten deze, althans de daartoe benodigde akte, te registreren. Ook wordt de gemeente gelast de geslachtsnaam van kind 2 niet te wijzigen in die van de moeder.

Kanttekening: B&W hebben naar aanleiding van bezwaren van de ouders een besluit op bezwaar genomen in deze zaak. Dat had niet mogen gebeuren. Het gaat in dit geval om een weigering een akte van naamskeuze op te maken op grond waarvan een verzoek ingediend kan worden bij de rechtbank om de ambtenaar te gelasten alsnog een akte op te maken (artikel 1:27 BW).

De rechtbank heeft wel erg gemakkelijk de regels van het Nederlandse naamrecht opzij geschoven met een beroep op de onredelijkheid van de uitkomst in dit geval. Kennelijk doet de wet er niet toe als de rechter vindt dat de uitkomst van de wet onredelijk is. Artikel 8 EVRM wordt er met de haren bijgesleept. Daarbij komt dat het EHRM veel minder scheutig is met het doorbreken van het nationale naamrecht dan deze rechtbank zich meent te kunnen veroorloven.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6847

Zaaknummer: C/05/326527 / FA RK 17-3023

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie na echtscheiding. Man verzoekt in hoger beroep (op termijn) nihilstelling. Hof wijst het verzoek af, omdat de vrouw zich voldoende heeft ingespannen om naast haar huidige vaste baan van 16 uur in de week een baan te vinden, maar verwacht wel van de vrouw dat zij zich aantoonbaar inspant om haar werkzaamheden verder uit te breiden. Alimentatie is een tijdelijk financieel vangnet, aldus het hof.

De man stelt dat de vrouw meer uren moet kunnen werken dan de huidige 16 uur per week, mede gezien het feit dat de oudste minderjarige naar de middelbare school gaat en de jongste vanaf september 2017. De man acht het redelijk dat de vrouw haar uren bij haar huidige werkgever uitbreidt tot 30 uur per week dan wel dat de vrouw ander werk zoekt. Indien het hof de partneralimentatie niet op nihil bepaalt, verzoekt de man deze op termijn op nihil te bepalen zodat de vrouw gestimuleerd wordt om haar inkomen te verhogen. De vrouw heeft een prima opleiding en heeft voldoende werkervaring. In ieder geval meent de man dat de partneralimentatie moet eindigen indien het jongste kind van partijen 18 jaar oud is. De man stelt derhalve een afbouwregeling voor tot september 2023. Omdat de vrouw twee vaste dagen in de week en één dag in het weekend werkt moet het voor de vrouw eenvoudig zijn om haar werkzaamheden uit te breiden.

Het hof is, gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw, van oordeel dat de vrouw voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar werkzaamheden op dit moment niet kan uitbreiden. De vrouw heeft een vast contract voor 16 uur per week. Weliswaar is vast komen te staan dat de vrouw twee vaste dagen in de week en één dag in het weekend werkt, maar de verplichting van haar werkgever dat ze in haar vrije uren beschikbaar moet zijn om in te kunnen vallen, maakt het vinden van een baan naast haar huidige baan moeilijk. Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw zich voldoende ingespannen om een baan naast haar huidige baan te vinden. Het hof heeft er op dit moment nog begrip voor dat de vrouw in dit stadium haar huidige baan met een vast contract niet op wil geven in ruil voor een baan met een tijdelijk contract. Wel kan van haar verwacht worden dat zij zich aantoonbaar gaat

inspannen om haar werkzaamheden verder uit te breiden. Alimentatie is een tijdelijk financieel vangnet. Van de onderhoudsgerechtigde mag worden verlangd dat zij/hij zich maximaal inzet om in zijn of haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dit past ook bij de huidige maatschappelijke ontwikkelingen. Dat de vrouw op dit moment behoefte heeft aan de door de rechtbank vastgestelde bijdrage van € 392 per maand staat naar het oordeel van het hof, gezien haar behoefte en haar eigen inkomen van circa € 700 netto per maand, vast. Omdat geen draagkrachtverweer is gevoerd, bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank in dit opzicht.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3788

Zaaknummer: 200.207.766/01

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; verdeling gemeenschap. Gemeenschap is gebaat met een bedrag uit de erfenis van de ouders van de man. Deze erfenis is onder uitsluitingsclausule verkregen. De man heeft in principe een vergoedingsrecht op de gemeenschap ter grootte van dat bedrag. Er zijn geen feiten en omstandigheden gebleken die zich verzetten tegen deze vergoedingsvordering.

In deze echtscheidingsprocedure gaat het in hoger beroep onder andere om de vraag of de man een vergoedingsvordering heeft op de gemeenschap ter zake van hetgeen hij uit de erfenis van zijn ouders onder uitsluitingsclausule heeft verkregen.

Het hof overweegt als volgt.

De gemeenschap van goederen omvat tegenwoordige en toekomstige goederen der echtgenoten, uitgezonderd de goederen ten aanzien waarvan bij uiterste wilsbeschikking van de erflater of bij de gift is bepaald dat zij buiten de gemeenschap vallen (artikel 1:94 lid 1 BW). Na ontbinding van het huwelijk wordt een dergelijke gemeenschap bij helfte gedeeld, nadat eerst daaruit de bedragen zijn voldaan ter betaling van de vergoedingsvorderingen die de echtgenoten jegens de gemeenschap hebben. Mocht dit niet of slechts gedeeltelijk mogelijk zijn, bijvoorbeeld wegens een ontoereikend gemeenschapsvermogen, dan kan een echtgenoot die een vordering tot terugneming (reprise) uit de gemeenschap van hem toekomende goederen heeft, de helft van zijn restantvordering verhalen op het privévermogen van de andere echtgenoot.

Door de man zijn in het geding gebracht de testamenten van zijn beide ouders. Uit de testamenten volgt dat hetgeen de erfgenaam verkrijgt niet in enige gemeenschap van goederen valt. Niet in geschil is dat het gaat om een bedrage van € 148.000. Voorts staat tussen hen vast dat de gelden zijn overgeboekt naar een rekening waarvan het saldo tot de gemeenschap behoorde. Het privévermogen van de man is derhalve vermengd met het gemeenschapsvermogen. De gemeenschap van partijen is daardoor gebaat met een bedrag van € 148.000. De man heeft in beginsel een vergoedingsrecht op de gemeenschap van € 148.000.

De rechtsvraag die beantwoord moet worden is of de man zijn vergoedingsrecht jegens de gemeenschap kan effectueren of dat er feiten en omstandigheden zijn gesteld die zich ertegen verzetten dat de man zijn vergoedingsrecht kan verzilveren. De vrouw heeft daartoe enkel gesteld dat de gelden ten behoeve van beiden, maar ook ten behoeve van de man alleen verteerd zijn, maar dat dat niet meer valt te achterhalen. Het hof heeft zulks dan ook niet kunnen vaststellen. In het geval de gelden verteerd zijn door consumptieve uitgaven betekent dat in beginsel nog niet dat de man zijn vergoedingsvordering niet kan verzilveren. De onderhavige gemeenschap omvat nog voldoende activa waaruit de vergoedingsvordering kan worden voldaan. Door de vrouw zijn ook geen bijzondere omstandigheden gesteld op grond waarvan geoordeeld zou kunnen worden dat de redelijkheid en billijkheid zich ertegen zouden verzetten dat de man zijn recht jegens de gemeenschap zou effectueren. Gezien hetgeen het hof hiervoor heeft overwogen, is het hof van oordeel dat de man zijn vergoedingsrecht kan effectueren.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3780

Zaaknummer: 200.203.838/01

RECHTSPRAAK

Alimentatie meerderjarige dochter die hbo-opleiding heeft afgerond, maar nog een vervolgopleiding wil doen omdat zij geen baan kan vinden. Hof oordeelt dat er geen behoefte is. Beroep dochter op echtscheidingsconvenant met derdenbeding ten behoeve van de kinderen slaagt niet. Hof oordeelt dat de toezegging in het convenant tot betaling van alimentatie, ook na het 21ste jaar, is gebaseerd op het volgen van één opleiding. Verzoek van de dochter wordt afgewezen.

In hoger beroep is in geschil de uitkering in de kosten van levensonderhoud en studie van de meerderjarige dochter. De dochter heeft een hbo-opleiding afgerond, maar wil nog een vervolgopleiding volgen omdat zij geen baan kan vinden. Het hof oordeelt dat er geen sprake is van behoefte en wijst het verzoek van de dochter alsnog af. Van haar mag gezien haar leeftijd worden verwacht dat zij, onafhankelijk van haar ouders, door arbeid voorziet in haar eigen levensonderhoud. De dochter heeft reeds een hbo-opleiding afgerond. Het hof begrijpt de wens van de dochter om een (vervolg)opleiding te volgen om zo haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Het hof is echter van oordeel dat het besluit van de dochter, gelet op de reeds door haar gevolgde en succesvol afgeronde opleiding, op een keuze en niet op noodzaak berust. Van behoefte kan daarom geen sprake zijn.

Het beroep van de dochter op het in het echtscheidingsconvenant opgenomen derdenbeding ten behoeve van de kinderen slaagt ook niet. Naar het oordeel van het hof brengt een redelijke uitleg van het convenant met zich dat, gelet op in het convenant gebruikte begrippen, partijen het zicht hebben gehad op het volgen van één opleiding. In het convenant wordt gesproken over 'een' beroepsopleiding. Redelijkheid en billijkheid strekken niet zover dat, in het geval dat de dochter na een beroepsopleiding besluit verder te studeren, de ouders verplicht zijn deze kosten te blijven voldoen, ook niet als de dochter van mening is dat het volgen van de vervolgopleiding noodzakelijk is voor het verbeteren van de positie op de arbeidsmarkt. Dit betekent dat geen sprake kan zijn van een op het convenant gebaseerde aanspraak op een bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de dochter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8304

Zaaknummer: 200.212.362

RECHTSPRAAK

Achim t. Roemenië

Rechtvaardiging voor uithuisplaatsing. Armoede als factor naast opvoedingstekorten. Verplichting van autoriteiten om de maatregel als tijdelijk te beschouwen. Verplichting om de situatie op te volgen en op constructieve wijze op verbeteringen te reageren. Verplichting om ouder-kindcontacten te bevorderen. Herenigingsplicht.

Verzoekers zijn Roma en de ouders van zeven kinderen. De vader (verzoeker 2) heeft een geestelijke ziekte. In oktober 2010 deden de sociale diensten onderzoek naar de situatie van de kinderen, hun opleiding, hun gezondheid en hun sociale situatie. De sociale diensten troffen de kinderen aan in een onbewoonbaar huis en vonden dat de ouders totaal niet bezig waren met de opvoeding of gezondheid van de kinderen. Hun inkomen bestond uit een uitkering aan de vader vanwege zijn handicap, de kinderbijslag en de eenouderbijstand. Verzoekers weigerden hun kinderen naar school te laten gaan of naar een huisarts en belemmerden dat de kinderen naar buiten kwamen of sociale contacten legden. Ook weigerden de ouders om hulp te accepteren, stelden de sociale diensten vast.

Naar aanleiding hiervan werd de Raad voor de kindbescherming (Rvdk) ingeschakeld en werd het gezin door de sociale diensten gevolgd. Na een half jaar werd geconcludeerd dat verzoekers niet ontvankelijk waren voor begeleiding en dat er geen verbetering was opgetreden in de situatie van de kinderen. Drie maanden later – 6 april 2011 – werden de kinderen op verzoek van de Rvdk op grond van een uitspraak van de Rechtbank Călărași tijdelijk uit huis geplaatst. Het jongste kind is geplaatst op een afstand van 38 kilometer van verzoekers huis en het oudste op 88 kilometer afstand. Grondslag voor de uithuisplaatsing was – behalve materiële tekorten – de gebrekkige opvoeding, het ontbreken van verzorging en ontbrekende belangstelling om de kinderen naar school te laten gaan, het feit dat de kinderen in angst leefden om slachtoffer te worden van het verwijderen van hun organen en de gebrekkige taalontwikkeling van de kinderen. In augustus 2011 is een rapport uitgebracht over de ontwikkelingsproblemen en heeft een psycholoog alle kinderen onderzocht en is een advies gegeven over de noodzaak om iets aan de taalontwikkeling te doen. Op 7 september 2011 bevestigde de Rechtbank Călărași de uithuisplaatsing en is een

kinderbeschermingsinstantie belast met het gezag over de kinderen. De kinderen gingen naar een instelling. Verzoekers gingen in beroep maar zonder succes. Het Hof Boekarest bevestigde het oordeel van de rechtbank.

In februari 2012 deden de sociale diensten – in opdracht van de RvdK – nieuw onderzoek en werd vastgesteld dat de huisvesting was verbeterd, dat verzoekers bereid waren om de kinderen naar school te laten gaan en zich bij een huisarts in te laten schrijven. Op grond hiervan oordeelde de sociale diensten dat terugplaatsing in beeld kwam. Verzoekers dienden een verzoek in tot terugplaatsing. De RvdK was het hiermee niet eens en voerde aan dat de materiële omstandigheden te mager waren om een goede basis te bieden voor de opvoeding van de kinderen. De rechtbank wees het verzoek om terugplaatsing af. Verzoekers gingen in beroep maar tevergeefs. Er is te weinig veranderd, aldus het Hof Boekarest. Dat hof overwoog dat verzoekers tijdens de uithuisplaatsing de kinderen slechts twee keer hadden bezocht en dat zij tijdens de bezoeken geen belangstelling voor de kinderen toonden. Tijdens telefonische contacten hadden de ouders de kinderen bang gemaakt door ze wijs te maken dat zij gedwongen zouden worden om hun organen af te staan. Aan enkele van de voorwaarden die de RvdK had gesteld voor de terugplaatsing was niet voldaan. Onder meer had de vader geweigerd om een psychologisch onderzoek te ondergaan, weigerden beide ouders om werk te zoeken, weigerden zij de kinderen maandelijks te bezoeken, of hun relatie tot de mensen in het dorp waar zij woonden te verbeteren. Ook was het dak van hun huis zo lek als een mandje. Vanaf april 2012 deden verzoekers meer moeite om hun gedrag te verbeteren en in augustus 2012 – naar aanleiding van een verzoek van de RvdK – werd door het Hof Boekarest beslist dat alle kinderen naar huis konden.

In Straatsburg stellen verzoekers dat artikel 8 EVRM werd geschonden door de uithuisplaatsing van hun kinderen en door de weigering nadien van hun verzoek om terugplaatsing. Volgens verzoekers hadden de autoriteiten hen moeten helpen met hun materiële problemen in plaats van hun kinderen uit huis te plaatsen.

Het EHRM benadert de zaak als een inmenging als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM en verwijst naar de zaak *Soares de Melo t. Portugal* (EHRM 16 februari 2016, zaaknr. 72850/14, PFR 2016-0073). Het EHRM geeft aan dat het de bevoegdheden van de nationale autoriteiten niet wenst te vervangen, maar dat het enkel wil nagaan of het EVRM is nageleefd, rekening houdend met de beoordelingsmarge van de lidstaat. Dat een kind een beter leven zou kunnen hebben bij andere opvoeders rechtvaardigt de scheiding van kinderen en ouders niet. Het EHRM hecht eraan dat op het moment dat het gezin onder de aandacht van de autoriteiten kwam, de autoriteiten de materiële problemen identificeerden en deze van opvoedingstekorten onderscheidden. Na het vaststellen van de problemen volgden de autoriteiten de ontwikkelingen in het gezin op de voet. Het EHRM oordeelt als positief dat de autoriteiten

gesprekken met de hele omgeving van verzoekers hebben gevoerd en dat de conclusies niet uitsluitend waren gebaseerd op bevindingen van de sociale diensten of diens interactie met verzoekers. Het EHRM vergelijkt deze zaak in dit opzicht – in gunstige zin – met de zaak *Saviny t. Oekraïne*, waar de conclusies uitsluitend gebaseerd waren op vaststellingen die door de overheidsinstantie waren gedaan met daarbij geen bevestiging van andere bronnen. Behalve de materiële problemen hadden de sociale diensten hun maatregel gebaseerd op het feit dat de ouders de gezondheid en de scholing van de kinderen verwaarloosden en dat ze aan de verzoeken van de sociale diensten gevolg weigerden te geven. Het EHRM herhaalt zijn eerder uitspraak waarin werd beslist dat een kindbeschermingsmaatregel nooit gerechtvaardigd kan worden door armoede alleen (*R.M.S. t. Spanje* (EHRM 18 juni 2014, PFR 2014-0135)). Echter, in dit geval speelden vooral de opvoedingstekorten van de ouders. De sociale diensten toonden aan dat de kinderen psychologische problemen hadden en een achterstand in hun taalontwikkeling. Zij onderhielden nauwelijks contacten met de buitenwereld en de kinderen waren door hun ouders zeer angstig gemaakt. Bovendien was de gezondheidszorg gebrekkig. Het EHRM concludeert dat de inmenging gelet op deze omstandigheden gerechtvaardigd was. Bovendien hadden de autoriteiten geprobeerd de ouders te begeleiden om de noodzaak voor de uithuisplaatsing af te wenden, maar de ouders wezen het hulpaanbod af. Gelet op de afwijzende houding van de ouders, hadden de autoriteiten geen alternatief voor de ingrijpende maatregel van uithuisplaatsing. Door het opleggen van de uithuisplaatsing is artikel 8 EVRM niet geschonden. Het artikel is ook niet geschonden door het nadien gedurende enkele maanden in stand houden van de maatregel. Weliswaar onderbouwde de rechtbank het afwijzen van het verzoek om terugplaatsing vooral op verzoekers materiële situatie, maar dit werd goed gemaakt doordat het Hof Boekarest zijn afwijzing met de aanhoudende zorgen over de opvoedingscapaciteiten onderbouwde. Het Hof Boekarest evalueerde daarbij de voortgang die door verzoekers vanaf de uithuisplaatsing werd geboekt, maar oordeelde dat zij nog niet voldoende hadden gedaan om te voldoen aan de voorwaarden die door de RvdK waren gesteld. Het EHRM overweegt dat de opvoedingstekorten de reden waren voor de afwijzing van het terugplaatsingsverzoek. Gedurende de hele procedure stond voor de autoriteiten voorop dat de maatregelen tijdelijk waren. De zes oudste kinderen waren samen geplaatst in dezelfde instelling, waardoor hun onderlinge relaties in stand konden blijven. Het EHRM oordeelt het begrijpelijk dat de jongste in een aparte instelling verbleef, vanwege zijn jonge leeftijd. Er werd geen beperking gelegd in de frequentie van de contacten tussen ouder en kind en de autoriteiten hadden aandacht voor de frequentie en kwaliteit van de bezoeken. Toen verzoekers aangaven dat zij hun kinderen weinig hadden kunnen bezoeken vanwege de weersomstandigheden, gaf de gemeente hun geld om benzine te kunnen aanschaffen. Bovendien begeleidden de autoriteiten de terugkeer van de kinderen naar hun ouders. Zij boden ook praktisch hulp en advies over hun financiële

situatie en geld om het lekkend dak te repareren, om toiletten te bouwen en om benzine aan te kunnen schaffen. De autoriteiten leerden de ouders de behoeften van hun kinderen (betreffende opvoeding, scholing en gezondheid) te onderkennen en in deze behoeften te voorzien. Het EHRM concludeert dat de autoriteiten maatregelen hebben genomen om terugplaatsing te realiseren, dat zij de situatie bleven volgen, en, zodra de ouders de bereidheid tot samenwerking toonden, zij concrete maatregelen namen om aan de door de Rvdk gestelde voorwaarden te voldoen. Zodra dat er een teken was van verbetering in verzoekers situatie toonden de autoriteiten een constructieve attitude en is de hereniging door de sociale diensten voorgesteld. Ook door de weigering tot terugplaatsen is artikel 8 EVRM niet geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 24-10-2017

Zaaknummer: 45959/11